

Şehit

Şehit Muhammed Kalam

Doğum tarihi:	21 Ocak, 1963
Şehadet tarihi:	19 Temmuz, 2024
Bölge:	Khulna
İlçe:	নীলফামারী

Kısa Biyografi

Meslek: Çay satıcısı

Şehadet Yeri: Azmal Hastanesi, Mirpur 10, Dhaka

Şehitlik Olayı ve Detayları

kızını ararken ulusal vahşetlerde kendini kaybetti.

Şehit Profili.

Muhammed Kalam, bir fincan çayda ateşli bir devrim. Tarihin sayfalarına hiçbir isim yazılmadı, kan, gözyaşı ve sessiz bekleyişin derin iç çekişleriyle. Muhammed Kalam, "Beni arabayla götürür müsün?" sorusuyla boğazı kesilen isimsiz bir kahramandı; bu soru şehrin yorgun insanlarını, ofis çalışanlarını, çekçekçileri ve devrimden etkilenen öğrencileri uyandırır. Khulna'daki Halişpur'dan Dakka'nın Mirpur-10 bölgesindeki evine geldi. Her sabah ve akşam sokak köşesinde durup çay yudumlar, çayla birlikte ülkenin geleceğine olan inancını da ısıtırdı.

Babası vefat etmiş, annesi Abeda Hatun Ajogal ise Dakka peçesinde oğlunun kokusunu arıyor. Karısı siler. Yüzü ifadesiz, sadece sessizlik içinde olan Sitara (52). Aileleri sade, birbirine sıkı sıkıya bağlı ama sevgi doluydu. Dört kızları, Sharmin (37), Parveen (33), Yasmin (30) ve küçük Chandni (20). Chandni, babasının en parlak hayalimdi. Chandni'nin gözleri üniversiteye girme fikriyle nasıl parlıyorsa, Kalam'ın gözleri de gururla öyle parlıyordu. "Fakir bir kadının kızı bile, cesareti varsa doktor olabilir." derdi.

Ama devlet, yoksulların evlerinde asla hayal doğurmaz. Onlar sadece zenginlerin gardıroplarında, paltolarının ceplerinde çay saklarlar. Çaycının evindeki yüksek öğrenimin öyküsü onlara bir isyan gibi gelir. Bu yüzden Kota Reform Hareketi dalgası şehrin sokaklarını kasıp kavurduğunda, Kalam artık sadece bir çaycı değil, hareketin sarsılmaz bir sembolü haline geldi. Öğrencilerin yanındaydı, sadece çay değil, cesaretle. Elinde sıcak bir fincanla, "Kardeşim, kanı ateşe ver," derdi.

3 Ağustos 2024'ün sıcak öğleden sonrasında, kurşun dumanı etrafa yayılıyordu ve Kalam hâlâ Mirpur'da öğrencilere ders veriyordu. Kurşun sesleri birçok insanın yüreğini küt küt attırmıştı ama elleri titremiyordu. Ne bir lider ne de bir hatipti, ama eylemleri bir ateş büyüğü gibiydi. Aniden göğsünden bir kurşun geçince, fincan toza dönüştü ve ölümsüz bir sembol daha doğdu.

Kalam bugün çay satmıyor. Hayatını, hayallerini, çocuklarının geleceğini, sanki büyük bir devrimin ilk şiirine adını yazabilecekmiş gibi sattı. Ölümü gözlerimizi yaşırtıyor, ama daha da önemlisi, çay töreniyle yakılan ateşi hiçbir ulusal suyla söndüremeyeceği için yüreğimizi uyandırıyor. Bugün pek çok kişi Muhammed Kalam'ın adını bilmiyor, ancak bu devrimin, bu Temmuz katliamının arifesinde, onun gibi insanlar, konuşmalarında bilmedikleri halde sessizce hayatlarını özgürlük sunağına teslim ettiler. Dolayısıyla şehit Muhammed Kalam sadece bir çay satıcısı değildi, vicdanımızın ateş banyosuna ilk giren kişiydi.

Hareketin Arka Planı: Çandni Baba'nın yolu ve devletin kan çanağı gözleri, Temmuz 2024'te Bangladeş yanıyordu; sadece yeni aklın talepleriyle, kanla, sözlerle, hayallerle. Bu ateş hiçbir politikacı tarafından yakılmadı, hiçbir siyasi gündem de basılmadı. Bu ateş halkın içinden, yoğun bir öfke ve başarısızlık çığlığından, hayallerin sokaklarda yırtık puan kartları gibi uçtuğu yerden geldi. Kota reformu talebiyle başlamış olsa da, bu hareketin özü derin bir insanlık, adalet ve devlete karşı direniş duygusuydu. Ölenler halkın ellerine dokunmadı, sözleri ateşle yandı. Gözleri yaşlı olsa da, bu yakıcı direnişin bir yansımasıydı. O günler, kayıp bir geleceğin yeniden doğuşu gibiydi. 19 Temmuz Cuma. Cuma namazından hemen sonra Mirpur-10 bölgesi devrim savaş alanına döndü. Hava, gaz bombalarının dumanı, kokteyllerin patlaması, ateş ve polis botlarının sesleriyle doluydu. Öğrenciler bütün gece korkusuzca ayaktaydı. Bu öğrencilere, üniversite hayali kuran ve Şehit Muhammed Kelam'ın en küçük kızı olan Çandni Akhtar liderlik ediyordu. Baba, kızının doktor olmak istediğini biliyordu, ama belki de bir gün bu dileği uğruna otoyolda durmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

"Uchandani öldü" sözünü duyduğunda artık evde oturamazdı. O anda Muhammed

artık sadece bir çay satıcısı değildi, yüreği korkuyla yanan endişeli bir babaydı. Siyaset yoktu, devrim yoktu, kota sistemi yoktu; o anda her şey onun için ikinci plandaydı. Kızın otoyola çıktığını ve her yerden kurşun, gaz ve yangın çıkarıcı silah kokusu geldiğini biliyordu.

Çay fincanını fırlatıp, kızını aramak için yoldaki virajı koşarak geçti. İnsanların omuzlarına yaslanmış sıradan bir bekçinin kalbinde tek bir soru vardı: Uçandani nerede? Kimseye karşı gelmedi, partiyle veya bayrakla gelmedi, elinde silah yoktu, eli boştu ama kalbi sevgiyle doluydu. Devlet bu sevgiden korkuyor. Çünkü devlet bilir ki, canı pahasına kızını bulmak için otoyola inen bir baba hiçbir siyasi tanıma bağlı kalamaz. Bu yüzden füzeleri fırlatıyorlar. Devletin güvenliği adına, toplumsal düzen adına, bir babanın sevgisine füzeleri fırlatıyorlar. Çaycayı göğsünden vurup, hayallerin görülemeyeceğini, sevginin gösterilemeyeceğini, protesto yapılamayacağını ilan ediyorlar.

Ama bilmiyorlar ki, o sözler bir gün tarih sayfalarından dökülecek. Muhammed Kelam öldü, ama yeryüzü onu sessizce tuttu. O yeryüzü bugün ay ışığının gözyaşlarında, öğrencilerin yemininde ve özgürlüğün yeni bir yorumunun bir babanın cansız bedeninden yükseldiği Temmuz Devrimi'nin parıltısında titriyor.

Şehitlik nasıl: Sonsuz bir babanın adı kanlar altında gömüldü, Mirpur-10 Metro İstasyonu O gün yolcu yoktu, varış noktası yoktu, sadece ölümün görünmez bir sahnesi. Şehir sıcaktı ama insanlar kanlar içindeydi. Cuma namazı öğleden sonra saat 2 civarında bitmişti ama şehir havası bilmiyordu. Göz yaşartıcı gaz sesleri, polis botlarının takırtıları ve yöneticiden korkan medyanın sessizliği duyuluyordu. Her tarafta tuhaf bir boşluk var, ortasında ise kızını aramaya gelen bir baba olan çaycı Muhammed Kelam, gözleri korku ve özlemle dolu, huzursuz bir şekilde duruyor.

Ay ışığı ayaklarının altındaki kaldırımda hareket ediyordu, omuzlarındaki milli bayrak şalı, gözlerindeki gelecek hayali. Ama babasının hemen arkasından, kucağında büyük Ramazan'ı taşıyarak yürüdüğünü bilmiyordu.

Hiçbir örgütün temsilcisi değildi, adı hiçbir pankarta da yazılmamıştı; ama tarihin en derinlerinden, bir babanın kaygılı sevgisiyle gelmişti.

Birdenbire silah sesleri başladı. Sloganların arasında rejimin kükremesi saldırdı. Alayda binlerce ses vardı ama kimse silah seslerini durduramadı. Kalam kızına baktı ama gözleri ona ait değildi ve babasının arkasında olduğunu bilmiyordu.

İlk kurşun sol eline, ikincisi aynı eline, üçüncüsü de göğsünü deldi. Tabut, her sabah insanları uyandıran, şimdi kendi kendine derin bir uykuya dalan bardakçının cesedi için göz açıp kapayıncaya kadar yapılmıştı. Ambulans olmadan öldü. Tozlu sokakta donmuş bir beden, vücudundan hala sıcak zehir damlıyordu.

Chandneet, hayatının babasından koparıldığını hâlâ bilmiyor. Akşam, ailesi aramaya başladığında, cesedinin Azmal Hastanesi'nde yattığını öğrenirler. Ama sonra şehirde sokağa çıkma yasağı başlar, kimse dışarı çıkamaz, hastaneler ve morglar kapatılır ve hükümdarın cesedine duyduğu nefret apaçık ortadadır. Devlet, sanki hiçbir şey olmamış gibi göz yumar.

Her gün belediye binasında bir fincan çayla insanları uyandıran bir anahtar satıcısı, mirası hayatın hiçbir köşesinde saklanmaz. Ölümü hiçbir haberde, hiçbir pankartta yer almaz, basın kulübünde mum ışığında bir anma töreni de yapılmaz. Ama kanı, bir çocuğun kaybolduğu, bir kızın babasının ayak seslerini duyup kapıyı açmadığı ülkemizin her duvarına bulanmıştır.

Muhammed Kalam'isimsiz' bir şehitti, ama tarih onun adını biliyor. Bu ölüm, açıklanamayan nefesimizin altında saklı öfke ateşiydi. Kanının lekesi hâlâ Mirpur-10'un tuğlaları arasında ve her seferinde biri "Babam da bir zamanlar oradaydı" dediğinde, o kan yeniden alevleniyor. Bu ölüm bir 'son dakika haberi' değil, bir milletin kalıcı başarısızlığıdır.

Bir ailenin gerçeği ve pişmanlık hikâyesi: Sessiz bir çığlığın uzun yankısı Sitara Begum, bugün boşluk dağında duran bir isim. Bir zamanlar, kocası ve çocuklarıyla evin iç sarayında bir ev hanımıydı, şimdi bu ailenin reisi, ekmek ve geçimin son umudu, elinde hiçbir yol, omuzlarında hiçbir güç, gözlerinde eski bir ışık olmasa da. Muhammed Kalam'ın ölümü sadece bir kocanın kaybı değil, aynı zamanda koca bir gökyüzünün çöküşünün hikâyesidir. Şimdi dört kızından üçü evli, kendi aileleriyle meşguller ve endişelenen kişi en küçükleri, en sevgilileri, babasının en büyük hayali olan Chandni. Bugün ise aldığı her nefesi yerine getirmek için mücadele ediyor.

Çandni hâlâ babasının eski çaydanlığına bakıyor. Her sabah çaydanlığın başına oturup gözlerine su çekip "Baba, bugün ne yedin?" diye soruyor. Bazen cevap duvardaki çatlaklardan ve biraz da yalnızlıktan geliyor. Babasının onun için öldüğünü düşünüyor. Böylece, ben gitmeseydim, o da gelmezdi." Bu suçluluk duygusu, hiçbir şey yapamamanın acısı onu her gün sessizce yutuyor. Oysa gerçekte Kalam bir lider değildi, herhangi bir siyasi gündemle bağlı bir savaşçı değildi. O bir babaydı, masum bir babaydı, sevgisi için hayatını vermeye hazırды.

Bugün bu ailenin hiçbir gelir kaynağı, yardım edecek kimsesi, gelecek vaadi yok. Sadece anılar, yoksulluk ve devletin vicdansız umursamazlığı var. Üniversiteye gitmek için gözlerini ay aydınlatmıştı. Bugünse bir lamba. Rüzgarda bile nefes alamıyor. Ama bu aile hiçbir şey istemiyor; para değil, acıma değil, medya görüntüleri değil. Sadece babalarının ölümünün anlamsız olmasını istiyorlar.

Bugün bile Chandni ilerici konuşmalar yapmıyor, siyasi sloganlar atmıyor. Sadece eğitiminin sorumluluğunu üstlenecek birini istiyor. "Babanın ölümü uyanıştı" diyecek birini. Bu ülkenin vicdanının." Ama ülke öyle derin uyuyor ki, bir şehit ailesinin çığlıkları bile kulaklarına ulaşmıyor.

Kelam hiçbir şey talep etmedi. Sadece çay, kahkaha, sevgi verdi. Ve bir gün o aşk için canını verdi. Şimdi bu aile, o ölümün bir kızın hayatının kesinliği olmasını istiyor. Sanki bir babanın sevgisi ülkenin utanmaz sessizliğini delip geçiyor ve bir ışık gibi parlıyor.

Şimdi, ay ışığında babasının fotoğrafının yanında oturuyor ve geceleri rüyalarında babasını arıyor. Sitara Begum her gün bir haber, bir insan, bir ışık bekliyor. Ama kimse gelmiyor. Evinde tek başına oturuyor,

devletin bahanesiyle silinemeyen bir acı topluyor. Bu yalnızlık, bu ailenin tek kalıntısı ve bu yalnızlık, ulusal suçumuzun canlı tanığı.

Devlete hain olmayan Muhammed Kalam, bir babaydı, bir sevgiliydi, bir çilingirdi. Ölümü bugün bir uyanış olarak yaşayacak. Bir millete çağrı, yeter ki biri "Baba" desin ve kapıyı açsın ve kimse içeri girmesin.

Şehit Bilgilerine Genel Bakış

Şehidin Adı Soyadı: Md. Kalam

Meslek: Anahtar Satıcısı

Doğum Tarihi: 21 Ocak 1963

Baba: Merhum Halil

Anne: Merhum Abeda Hatun

Eşi: Mosha. Sitara (52 yaşında, ev hanımı)

Çocukları: Dört kızı - Sharmin Akhtar (37, ev hanımı), Parbin Hatun (33, ev hanımı), Yasmin (30, ev hanımı) Chandni Akhtar (20, üniversite öğrencisi)

Daimi Adres: Baupara, Syedpur, Nilphamari, Rangpur (sınırlı erişim)

Mevcut Adres: Köy: Postane Caddesi, Baithakhali, Madhya Badda, Upazila: Badda, İlçe: Dakka (şehitlikten önce) A/49, Yol-17,

Koşuş-10, Halispur, Khulna Şehir Belediyesi, Khulna (şehidin ailesinin şu anki konumu)

Olay yeri: Mirpur-10, Dakka

Saldırgan: Polis

Yaralanma zamanı: Olay yeri ölümü (Yerinde ölüm)

Ölüm tarihi ve saati: 19 Temmuz 2024, saat 14:00

Ölüm yeri: Ajmal Hastanesi, Mirpur-10

Mezarın şu anki konumu: Jannatul Mawa Mezarlığı, Mirpur-10

Ailenin işbirliği konusunda,

Öncelikle, küçük kızları Chandni Akhtar'ın üniversiteye kabulünün sağlanması

İkinci olarak, Sitara Begum için daimi ikamet ve aylık ödenek ayarlanması

Kuran-ı Kerim Ayeti

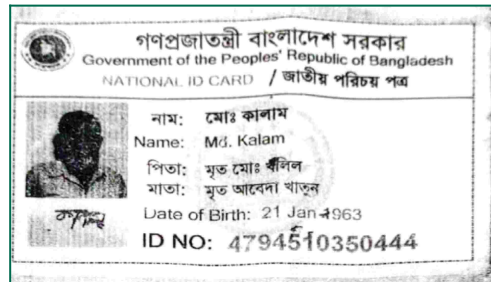
Allah'ın kendilerine verdiği nimetlerle sevinirler. (Âl-i İmrân 3:170)

Hadis-i Şerif

Şehit, cennette yetmiş akrabasına şefaate edebilir. (Sunan Abu Dawud 2520)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

[illegible]

Saygılarımızla: Bangladesh Jamaat-e-Islami julyshohid.com | Sayfa 6/6